

ไม่ว่าจะได้รับโทรศัพท์กี่ครั้ง พอรู้ว่าเป็นใคร หญิงสาวก็นิ่งเสีย ล้ำคอตีบตัน น้ำตาแทบจะหยาดหยดเมื่อได้ยินเสียงออกอ้วนว่าวอน

“เอมมี ผมอยากพูดกับคุณนะ... ได้โปรดเถอะ อย่าทำอย่างนี้เลย...”

เธอตัดสายทิ้งๆ ที่หัวใจโหยหาบีบคั้น ไม่มีอะไรที่จะต้องพูดกัน อีก... เธอได้ตัดสินใจแล้ว หากเธอไม่เข้มแข็งเรื่องก็ต้องคาราคาซัง ไปเช่นนี้ เธอมองไม่เห็นผลดีนอกจากความลำบากอึดอัดทรมานทรมาย ที่จะทวียิ่งขึ้นเรื่อยๆ

ถ้าไม่เลิกกับเขาในบัดนี้ ก็คงจะมีสักวันหนึ่งหรือก่อนที่คู่หมั้นของเธอจะกลับมา ที่เธอจะเผลอตัดสินใจทำอะไรที่อภัยไม่ได้ลงไปกับเขา เธอยอมทุกข์ทรมานเสียในบัดนี้ ดีกว่าจะยอมให้เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้น

หญิงสาวมองภาพถ่ายของคู่หมั้น

“พีลิตคะ... เอมกำลังพยายามอยู่แล้วนะ เอมทำอย่างนี้ถูกแล้ว ใช่ไหม... พีลิตช่วยเป็นกำลังใจให้เอมด้วยนะคะ...”

“คิดว่าคุณลิตจะไม่มาเสียแล้วละซี”

สมรักรี้ยมทักชายหนุ่ม ปรกกายแพรวพราวเด่นเร้าอยู่ในดวงตาของเธอ ชลิตยิ้มให้ สีหน้าไม่แจ่มใสนัก

ที่นั่นเป็นห้องอาหารในย่านเจริญแห่งหนึ่ง สมรักโทรศัพท์ไปนัดชายหนุ่มที่ทำงาน บอกว่าเธอและเพื่อน ๆ จะมาพบกัน

เพื่อนในกลุ่มของเธอ บางคนเรียนอยู่ด้วยกัน บางคนก็ไม่ใช่... หลายคนเคยใช้ชีวิตอิสระเสรีอยู่ในต่างประเทศรวมทั้งตัวเธอเองด้วย

นั่นเป็นเหตุหนึ่งที่ทำให้เธอแก่กร้าน เก่ง และกล้าจนเกินตัว

“เป็นยังไงไปคะ หน้าตาไม่ค่อยสบาย งานยุ่งมากหรือยัง”

“เปล่า ไม่มีอะไรอะ”

เขาทักทายจนทั่วหน้า ก่อนจะนั่งลงข้างๆ เธอ

“ไม่เห็นคุณเพ็ญเลยนี่”

“เพ็ญเขาไม่มาหรอกคะ” สมรักรี้ยมอย่างเหตุการณ์ “เขาโกรธกับรักแล้ว”

“โกรธเรื่องอะไรหรืออะ” ถามไปอย่างนั้นเอง ที่จริงเขาก็พอจะรู้แล้วว่าเพ็ญระพีโกรธสมรักและเขา ตั้งแต่คราวไปเที่ยวพัทยาครั้งหลังนี้

ในครั้งนั้น สมรักทำตัวสนิทชิดเชื้อกับเขามาก และเขาก็ไม่ได้หลบหลีก กลับคล้อยตามโอนอ่อน แต่ถึงอย่างไรเขาก็ไม่ได้ทำอะไรกับสมรักมากไปกว่านั้น แม้อีกฝ่ายหนึ่งจะเชิญชวนรอคอยอยู่ก็ตาม เพ็ญระพีไม่รู้และพาลโกรธเขาทั้งสอง

“ไม่รู้ซีคะ” สมรักรี้ยมใหญ่ “อารมณ์เพ็ญไม่เสมอต้นเสมอปลาย เดาใจไม่ถูกหรอกคะ”

ชลิตเองก็เชื่องซึมหม่นหมอง ไม่ได้อยากจะรับรู้เรื่องอะไรอื่น

ชายหญิงกลุ่มนั้นทานอาหารกันอย่างเอร็ดอร่อย พูดคุยกันอย่างสนุกสนาน สมรัก พูดคุยและหัวเราะเสียงดังไม่แพ้ใคร จะมีก็แต่เขาคคนเดียวที่ได้แต่ฝืนยิ้มและฟังรู้เรื่องบ้างไม่รู้เรื่องบ้าง เขาดื่มมากกว่าทานอาหาร ท่าทางเครียดขมเริ่มเกิดขึ้นทุกครั้งที่เผลอ

สมรักแอบมอง สังเกตเห็นแต่ไม่พูด เขจะมีปัญหาอะไรก็ช่างเขาปะไร เขาอยู่ใกล้เธอและไม่ได้โกรธกับเธอเท่านี้เธอก็พอใจแล้ว

“เดี๋ยวเราไปกันต่อนะคะ”

เธอหันมาบอก หลังจากทีอาหารมือนั้นผ่านพ้นไป ทุกคนช่วยกันเฉลี่ยค่าอาหาร บางคนแยกย้ายไปที่อื่น และบางคนจับกลุ่มกันจะไปฟังเพลงต่อ สมรักส่งกุญแจรถให้เพื่อนชายคนหนึ่ง

“อ้าว... เอารถเราไป เราจะไปกับคุณลิต”

เพื่อนๆ โห่ฮากันอย่างรู้เท่าทัน สมรักหัวเราะอย่างไม่ขัดเขิน ทุกคนดูเหมือนจะรับรู้ว่าเป็นคนรักของเขา เธอเองก็ได้พยายามทำให้คนอื่นๆ เข้าใจอย่างนั้นมานานแล้ว แม้ในบอ่ยครั้งจะตระหนักอยู่ก็ตามว่าเธอกำลังหลอกคนอื่นและหลอกตัวเอง

ชลิตนั่งฟังเพลงด้วยอาการเชื่องซึม เธอคุยกับเขาและเขาก็ตอบอย่างสุภาพเงิบขมริม เขาดื่มมากกว่าที่เธอเคยเห็นราวกับว่าเขาไม่มีอะไรจะทำดีไปกว่านั้น และเมื่อเธอเบียดกายอยู่ในอ้อมแขนเขาในเวลาต้นรำ เขาก็โอบกอดไว้ราวกับไม่มีหัวใจหัวใจ เขาไม่ใช่ชายที่เต็มไปด้วยความมีชีวิตชีวา สนุกสนานเรีงร่าที่เธอหลงใหลคนก่อน

“ไม่สนุกเลยหรือคะ วันนี้”

เธอถามขณะที่นั่งมาด้วยกันในรถ เสียงของเธออ่อนหวาน ยิ้มให้เขาอย่างเอาอกเอาใจ

ชลิตหันมา ยิ้มฝืนๆ “สนุกซีครับ”

“แต่ท่าทางคุณลิตบอกว่าเซ็งจัง ทำให้รักชกน้อยใจแล้วละ”

เขาไม่ตอบ เธอมองใบหน้าด้านข้างของเขาอย่างพึงพอใจ เห็น

สันจุมุกโค้ง ดวงตาคมมองตรงออกไปข้างหน้า ไบหน้าของเขาคมเข้ม
ขึ้นด้วยฤทธิ์เหล่า กลิ่นของมันอบอวลหอมกรุ่นอยู่รอบตัว
สมรักเลื่อนกายเข้าไปใกล้ ลูบไล้ที่อ่อนแวนที่เติมตั้งด้วยมัดกล้ามเนื้อ
“มีอะไรในใจหรือเปล่าคะ” เธอทอดน้ำเสียงอ่อนโยน
ชายหนุ่มหันมายิ้ม มันยังเจอความเศร้าอยู่อย่างเดิม
“เปล่าอะ”

“ไม่อยากจะเชื่อ... รู้ไหมคะ ว่ารักเป็นห่วงคุณลิต เห็นคุณลิตไม่
สบายอย่างนี้ รักพลอยไม่สบายใจไปด้วย”

“หรืออะ ขอบคุณคุณรักมาก”

“ไม่ต้องขอบคุณหรอกค่ะ เป็นเรื่องธรรมดาเวลาที่เรารักใคร
เราก็ต้องเป็นห่วงคนนั้น พลอยทุกข์ใจไปกับเขาด้วย...”

ชายหนุ่มมองกลับมา แปลกใจที่เธอสารภาพรักด้วยท่าที่เรียบเฉย
ราวกับเป็นเรื่องปกติสามัญ

“ผมดีใจที่ได้ยินอย่างนั้น อย่างน้อยก็มีคุณรักคนหนึ่งละที่บอกว
รักผม”

“โอ คงจะไม่ได้มีรักคนเดียวหรอกค่ะ” เธอทอดน้ำเสียงแว่วอน
“รักขอบคุณลิตมาตั้งนานแล้ว ไม่รู้ตัวบ้างเลยหรือคะ”

เขาหัวเราะอยู่ในลำคอ “ผมไม่กล้าคิด...”

“ทำไมถึงไม่กล้าล่ะคะ มีอะไรที่จะต้องกังวล”

ชลิตไม่ตอบ

เขาส่งเธอที่หน้าประตูบ้าน สมรักยิ้มอ่อนหวาน วางมือบนหลังมือ
ของเขา “ขั้บรดี ๆ นะคะ คุณลิต ระวังอย่าเป็นอะไรไป รักจะเสียใจ
มากนะคะ”

“ขอบคุณครับคุณรัก ผมไม่เป็นอะไรหรอกครับรองได้”

ชายหนุ่มพารถออกมา ขั้บเรื่อยไปตามถนน ใจกลับคิดไปถึง
ผู้หญิงอีกคนหนึ่ง เขาไม่อยากจะยอมรับว่าตัวเองอกหัก
ก็เขาเพิ่งจะรู้ตัวแท้ ๆ ว่าเขารักเธอ

หลายครั้งแล้วที่ชายหนุ่มมาจอดรถรอคอยแต่ไม่ได้พบหญิงสาว
เขารู้ว่าเธอจงใจที่จะหลบ และหากมีบางครั้งที่พบเห็น เธอก็เพียงแต่
หันมามองแล้วเดินหลบลิ้นหาย ไม่เช่นนั้นก็ขึ้นรถไปกับเพื่อนๆ

ชายหนุ่มได้แต่นั่งรอคอยด้วยหัวใจที่หนักอึ้ง แล้วก็ต้องผิดหวัง...
เขารู้สึกโกรธแต่ก็ทำอะไรไม่ได้ ได้แต่หันมาระบายอารมณ์กับการ
เหยียบคันเร่งพารถกระซากวิ่งปรูดปราดไปตามท้องถนน

หญิงสาวเอง ก็ทรมานใจไม่น้อยไปกว่ากัน พอเห็นร่างสูงๆ
สีหน้าขริ่มๆ ของคนที่มือพิพลครอบงำหัวใจ ก็ใจวูบไหวววบๆ แม้
อยากจะวิ่งเข้าไปหาแต่ก็ต้องบังคับตัวเองไม่ให้ทำอย่างที่ใจปรารถนา
เธอมีคู่หมั้นที่รักผูกพันประดุจพี่น้องแล้วยังมีพันธนาการของเกียรติยศ
ผูกมัดอย่างหนาแน่น แล้วเขาละ..... ในความคิดของเธอ เขาเป็น
เพียงหนุ่มเจ้าเสน่ห์ที่แวดล้อมไปด้วยสาว ๆ เป็นผู้ชายเจ้าสำราญซึ่ง
ไม่มีจุดมุ่งหมายที่จริงจังกับชีวิต

เขามีชีวิตอยู่กับการแสวงหาความสุขสำราญบานใจไปวัน ๆ
เขาเข้าถึงตัวเธออย่างง่าย ๆ เช่นเดียวกับที่สนิทสนมกับสาว ๆ ทั้งหลาย
อย่างไม่มีขีดกัน ความรู้สึกของเธอ คงเทียบกันไม่ได้ กับความรู้สึก
ที่ฉาบฉวยของคนที่ต้องการอะไรก็เคยได้ทุกอย่าง

หญิงสาวคิดว่าชายหนุ่มก็คงจะมีความรู้สึกต่อสมรักไม่น้อยไปกว่า
ที่แสดงออกมากับเธอ

ดวงตาคู่สวยวบน้ำตา ลำคอตีบตันจนต้องหลบตาเพื่อนๆ และ
เสียงที่จะไม่ตอบคำถาม เธอไม่มีแก่ใจจะพูดจากับใคร รู้สึกเหมือน
หัวใจแตกสลายเมื่อต้องบอกตัวเองว่า ชีวิตของเธอจะไม่มีคนชื่อ ชลิต.....

“นี่นายหันมากินเหล้าแทนน้ำตั้งแต่เมื่อไหร่กันวะ”

วิชาถามเพื่อนรักอย่างสมเพช ไบหน้าแดงก่ำของชลิตสะท้อน
ความหม่นหมอง แม้เขาจะพยายามทำน้ำเสียงสนุกสนานก็ตาม

“ทำไมวะ กูกินเหล้ามันไม่ได้หรือยังงัย”

“ด้าย...” วิชาลากเสียง “แต่ว่ามึงต้องกินเหล้าจริงๆ นะ
อย่าให้เหล้ากินมึง”

ชลิตหัวเราะ กังวานสะท้อนความรู้สึกหมดหวังและสมเพชตนเอง
วิชาสายหน้า ชายหนุ่มโทรศัพท์ไปเรียกเขา เมื่อเขามาถึง
ก็เห็นเพื่อนนั่งดื่มเหล้าอยู่ก่อนแล้ว

เจ้าของห้องยังสวมกางเกงซึ่งใส่กลับจากทำงาน ทว่าเสื้อแขนยาวสี
ขาวถูกถอดโยนพาดไว้บนพนักเก้าอี้ มันร่นลงจนเกือบจะลงไปกองกับ
พื้นโดยเจ้าของไม่ได้สนใจ ร่างใหญ่สวมเสื้อคลุมหลวมๆ ที่เปิดอ้าจาก
คอลงไปถึงสะเอว เห็นแผ่นอกหนาที่ประปรายอยู่ด้วยไรขนอ่อนบางๆ เรือ
แดงเหมือนอย่างไบหน้าและดวงตาของเจ้าของ

“เมื่อก่อนมึงชอบกินเบียร์ไม่ใช่หรือวะ หมู่นี้โง่เปลี่ยนมากิน
เหล้า”

อีกฝ่ายชูแก้วขึ้น “กูว่ากินเหล้าเมาเร็วกว่ากินเบียร์วะ”

“แล้วมึงอยากจะเมาให้มันได้อะไรขึ้นมา” เขามองเพื่อนอย่าง

พิจารณา ชะโงกหน้าเข้าไปถามว่า “เฮ้ยถามจริงๆ ใครหักอกมึงวะ”
ชลิตอึ้งไปเป็นครู่ก่อนจะหัวเราะเสียงต่ำๆ

“ใครจะมาหักอกกูได้.....”

“ก็นั่นนะซี กูก็ยังสงสัยอยู่.....หนุ่มรูปหล่อพอราวอย่างมึง มีแต่จะหักอกสาวๆ นะไม่ว่า”

อีกฝ่าย ยกแก้วขึ้นมอง ปรกกายดาววาววับแข่งกร้าว เม้มริมฝีปากเหมือนถูกสะกิดเตือน น้ำเสียงเคืองแค้น

“กูไม่เคยง้อใคร.....”

“กูว่าแล้วเชียว มึงกำลังมีปัญหาหัวใจจริงๆ แต่ว่ายอมรับเถอะว่า มึงไม่ได้เสียอกเสียใจอะไรหรอก แต่มึงซัดใจมากกว่า คนอย่างมึงเคยอยากได้อะไรแล้วก็ต้องได้ พอไม่ได้ตั้งใจเข้าหน่อยก็เลยถึงกับจะตายเอา”

“เออ...มึงด่ากูเถอะ”

“เฮ้ย... กูไม่ได้ด่ามึง กูปลอบมึงต่างหาก” วิชาตบไหล่เพื่อน “ผู้หญิงเพียงคนเดียวไม่ทำให้มึงเป็นยังงี้ไปได้หรอกวะ ประเดี๋ยวมึงก็ลืม”

“อืม มึงพูดถูก.....” ชายหนุ่มคล้อยตาม พูดพรั่นเหมือนปลอบใจตนเอง “ไม่มีใครทำให้กูเป็นยังงี้ไปได้หรอก ก็เพียงแค่ผู้หญิงเพียงคนเดียวเท่านั้นเอง”

“ว่าแต่ ผู้หญิงคนไหนวะ ที่ปฏิเสธนายชลิต ทำให้นายชลิตเป็นไปได้ถึงอย่างนี้ เจ้าหล่อนหูหนวกตาบอด หรือว่าเสียสติกันแน่”

เสียงเขาคำพราเมื่อตอบคำถาม

“เธอปกติดี เพียงแต่ไม่มีเจ้าของแล้ว”

“ไอ้ห่า.... แล้วเหิงมึงอุตริไปรักคนที่เขามีเจ้าของแล้ว ละโว้ย...”

“ก็ใจมันรักนี่หว่า...”

“งั้นก็เลิกรักได้แล้ว หาเรื่องแล้วมึง รักใครไม่รักดันไปรักคนที่เขามีเจ้าของ”

“กูไม่เลิก...” เขาเถียงอย่างดิ่งตัน ก่อนจะกรอกเหล้าเข้าปาก นัยน์ตาดูอึ้งบอกความร้าวราน

วิชาได้แต่ส่ายหน้าอย่างเอือมระอา

“มึงก็แค่อยากจะทำอะไรที่นั่นแหละ โช้ใหม่ แล้วมึงจะได้อะไรขึ้นมา มันคุ้มกันหรือ กับความเดือดร้อนที่จะตามมา”

เขาไม่ยอมรับว่าที่เขาทำทั้งหมดเพียงเพื่อที่จะเอาชนะ มันอาจจะมีส่วนอยู่บ้างในตอนแรก แต่ไม่ใช่ในภายหลัง

เขารักเธอต่างหาก

ทิว ทำให้ชายหนุ่มไม่อาจดิ่งตันต่อไป และหากเขาดิ่งตัน ใครเล่าจะเป็นฝ่ายเดือดร้อน ไม่ใช่เขา แต่ว่าเป็นเธอ และผลที่ตามมาก็คงหนีไม่พ้นความซุนเคืองชิงชังในเมื่อเธอไม่ยินยอมพร้อมใจ

เธอเลือกคนที่เป็นคู่หมั้น.....!

เขาขบกรามอย่างโกรธ.....

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้น สองชายหันหาพร้อมกัน วิชาซึ่งมีความคล่องตัวมากกว่าเป็นคว่ำโทรศัพท์มาพูด

“เฮ้ย ผู้หญิงโทรมาหามึง”

ปรกกายตาของชายหนุ่มวาวขึ้น รับโทรศัพท์ไปพูดอย่างมีความหวัง “ฮัลโหล...” พอรับสาย วิชาก็เห็นสีหน้าของเพื่อนชายสลดลงอย่างผิดหวัง เสียงพูดต่ออ่อนขริม “ครับ...คุณรัก... ผมอยู่กับเพื่อนสะกำลังกินเหล้ากัน... ได้ซะ มาเถอะ... ผมไม่ได้ออกไปไหนหรอก ครับ..... ผมจะรออยู่ที่นี้”

เขาวางโทรศัพท์อย่างเงื่องหงอย

“สาวจะมาหาหรือวะ” วิชาถามกึ่งเย้า

“เออ...!”

“แล้วทำไมมึงทำท่าแข็งอย่างนั้นโว้ย คึกคักหน่อยซี เป็นไงสาวคนนี้ สวยไหม”

“สวย” เสียงตอบไม่สนใจ หยิบแก้วเหล้าขึ้นมาถือไว้

“อะฮ้า งั้นก็ดีนะซี”

วิชาตบไหล่เพื่อนอย่างซุกซนจะให้อึ้ง อีกฝ่ายหนึ่งกลับทำทีคล้ายไม่รู้สึกรู้สมอันใด

หญิงสาวที่มาหาเพื่อนของเขา เป็นสาวสวยสะกดุดตา เธอแต่งกายทันสมัย แต่งหน้าเข้มและไว้ผมทรงพระรุ้งพระรังซึ่งน้อยคนนักจะกล้าทำด้วยที่ท่าเชื่อมั่นในตนเองเช่นนั้น และเธอก็มาคนเดียวเสียด้วย

ชลิตแนะนำ และเธอก็ทักทาย พูดคุยด้วยอย่างปราดเปรี้ยว ดูเธอเปรี้ยวและเปิดเผย แต่ก็อ่อนหวานซดซ้อยอยู่ในที

‘มีอย่างนี้แล้วยังจะนั่งอกหักอยู่ได้’ วิชานึกตาเพื่อน ‘รักใครไม่รักดันไปรักคนมีเจ้าของ เฮ้อ...นายชลิต ทำไมมันโง่เง่าเท่าตุ่นอย่างนี้วะ’

วิชารีบกล่าวลา หวังจะเปิดโอกาสให้เพื่อนได้อยู่ด้วยกันตามลำพัง บางทีเจ้าเธอผู้นี้จะช่วยเพื่อนของเขาให้เป็นปกติได้ในเร็ววัน

เขาหวังไว้ว่าจะเป็นเช่นนั้น.....